Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 21 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Creatorul de monştri

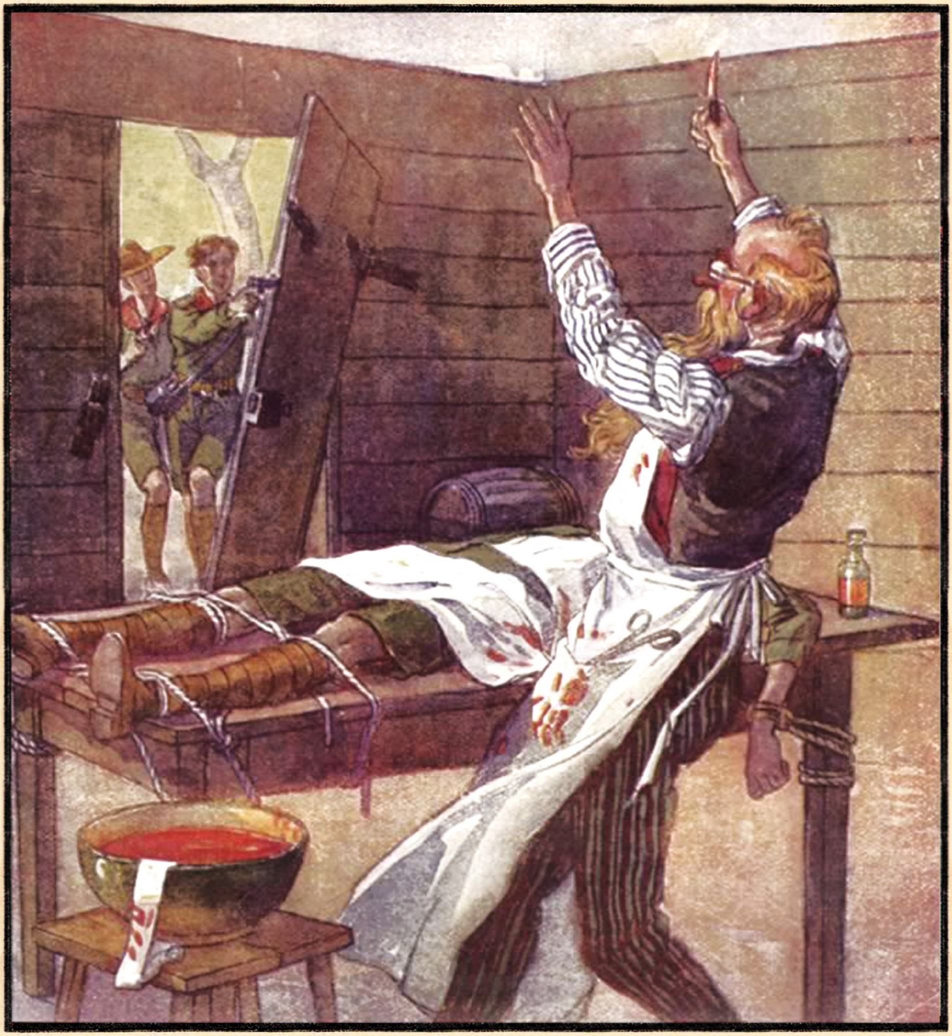

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Creatorul de monştri

Nr. 21

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie: 1934

CAPITOLUL I
Insula Tanna

Soarele, la apus, atingea cu discul său roşiatec apele Oceanului Pacific, când pe cerul de un albastru trandafiriu apăra o pasăre mare aurită de ultimele raze ale astrului zilei.

Era *Aerocul,* hidroplanul celor trei cercetaşi italieni.

Ca de obicei Raimondo era la volan, Marius alături, spre a se ocupa de motor şi de diversele manevre, iar pe scaunele dinapoi Jean Bart şi Zomba.

Jean Bart care se uita în jos cu binoclul, ridică ochii şi întrebă:

— Ce facem, Raimondo? E imposibil s-ajungem înainte de a înnoptă la Noua Caledonie; mai avem 500 kilometri şi ar trebui să facem cel puţin două ore şi jumătate.

— E limpede, mii de pipe – zise Marius – Ca aterizarea într-o regiune necunoscută şi în care nu ne aşteaptă nimeni, prezintă pericole.

— Atunci, ce facem?

— Vom ateriza într-una din insulele acestea, pe care le vedem dedesubtul nostru, răspunse Raimondo.

— V-am spus mai adineaori, zise Jean Bart, că sunt noile Hebride.

— Au o reputaţie urată! zise Marius, întorcându-se.

— O reputaţie bine meritată, replică Jean Bart; sunt locuite de sălbateci malaiezi, care se trag din rasa papuaşilor. După câte-mi amintesc din cărţile de geografie au pielea foarte neagră şi părul lânos; craniile turtite din cea mai fragedă copilărie cu ajutorul unor scândurele şi faşe, se lungesc în forma unei căpăţâni de zahăr. Umblă aproape goi; tatuajele lor constă în simple tăieturi ce se cicatrizează în relief. Le place să se împodobească cu tot felul de tinichele. Femeile sunt considerate inferioare, tratate ca vitele şi vândute ca soţii aceluia care dă mai multe oi. Au obiceiuri feroce; când un bolnav nu mai mănâncă, îl îngroapă de viu şi când moare un bărbat, soţia lui e îngropată de vie împreună cu el. Când o femeie se mărită i se pune la gât o frânghie pe care o poartă tot restul vieţii, astfel, în momentul de a o îngropa, nu fac altceva decât strâng frânghia şi e pe jumătate sufocată când o trântesc pe mormântul soţului său. Toţi aceşti

indigeni sunt antropofagi cu toate că baza hranei lor e vegetală.

— E adevărat, întrerupse Marius; îmi amintesc o poveste citită mai de mult, într-un ziar.

— Ia s-auzim povestea ta, zise Raimondo.

— Echipajul unui vas, compus numai din indigeni din insulele Hebride, a asasinat pe ofiţeri; apoi căpitanul fu fript şi mâncat în timpul unei serbări.

— Foarte drăguţ! observă Raimondo. Şi ce arme au?

— Măciuci, suliţe şi săgeţi otrăvite. Ei le înmoaie vârfurile în găuri de scorpioni şi în nămolul infectat al bălţilor; dublu venin mortal.

— N-au nici o religie? întrebă Marius.

— Religia lor constă în adorarea unor fetise de lemn; magii şi preoţii sunt foarte temuţi, tirani şi cruzi. Nu există regi în insulă; fiecare mic trib are un sef propriu şi absolut, care îi conduce la război. Bineînţeles nu fac altceva decât se luptă şi se exterminează; şi, în curând, coloniştii europeni vor ocupa întregul arhipelag.

— Şi cum de s-au gândit până acum? întrebă Marius, care avea totdeauna de făcut vreo observaţie. Nouă, italienilor nu ne-a venit niciodată în gând să mergem prin părţile astea?

— Trebuie să ştiţi, răspunse Jean Bart, geograful expediţiei, că cea mai mare dintre insulele Oceaniei are meritul de a perpetua nume şi glorii italiene, făcându-ne să ne amintim cu plăcere că, probabil, cu mult înainte ca don Giorgio de Meneses, portughez, petrecând iarna anului 1526-’27 în portul Warsai să fi dat, în mod destul de impropriu numele de Noua Guinee cele mai mari insule ale papuaşilor, florentinul Corsali, în 1515, într-o scrisoare adresată lui Iulian de Medicis, menţiona existenţa acelei mari şi impunătoare mase insulare.

— Bun, bun, bun! întrerupse cu vioiciune Marius. Am înţeles un singur lucru: că italienii scot totdeauna castanele din foc pentru alţii!

— Destulă vorbă! declară Raimondo, asta nu împiedică să fim absolut nevoiţi să aterizăm într-una din aceste insule. Şi fiindcă asta era părerea ta Jean Bart şi adineaori le examinai cu binoclul, ai văzut vreuna care să ofere un teren de aterizare? Am putea să ne coborâm imediat, profitând de ultimele raze ale soarelui.

— Vezi bine că m-am gândit. Ba chiar am şi găsit ceva. Priveşte, colo, spre dreapta şi vei vedea o insulă perfect triunghiulară. E ceva cam râpoasă pe margini, dar, formează deasupra mării, un platou destul de vast, unde vom putea lesne

ateriza.

— Văd! zise Raimondo, după ce se plecă puţin spre a privi în jos. Şi manevră pentru a coborî în zbor planat.

În timpul convorbirilor, Zomba tăcuse, dar când auzi vorbind despre antropofagi şi despre fioroasele obiceiuri ale indigenilor din Hebride, scrâşni din dinţi şi puse în mod semnificativ mâna pe mânerul revolverului de la brâu.

Era o dovadă că nu s-ar fi lăsat să fie mâncat, nici fript, nici crud, fără să se împotrivească.

Dar nu primejdia canibalismului îi ameninţa în acesta insule, ci un lucra mult mai extraordinar, mai înspăimântător, care avea să le amintească veşnic de trecerea lor pe acolo.

Nu puteau şti mai dinainte, deoarece ceea ce îi aştepta depindea de una din cele mai recente descoperiri chirurgicale.

Şi nefiind prea mult în curent cu progresele acestei ştiinţe, nu-şi puteau închipui că intrau într-un infern pe lângă care laboratoarele de vivisecţiune sunt adevărate paradisuri.

Raimondo ateriză cu obişnuita lui abilitate; şi îndată ce aparatul se opri. Câteşi patru săriră jos din nacelă spre a examina locul în care se găseau.

Era o pajişte înconjurată de pădure, la nordul căreia se înălţa un munte din al cărui vârf în formă de con ieşea *o* coloană de fum.

— Uite! Un vulcan, exclamă Jean Bart. Dar, ia staţi... Mi-amintesc ce am citit de curând că într-o insulă din Noile Hebride a făcut erupţie un vulcan, transformând o parte din terenul plan într-un teren foarte accidentat, pe când cealaltă parte rămase intactă.

— Ne găsim deci pe terenul rămas plan, conchise Marius, de vreme ce aceste păduri par să fie destul de bătrâne.

— Da, răspunse Jean Bart şi partea răscolită de erupţie trebuie să fie dincolo de conul acela fumegând.

— Care trebuie să fie însuşi vulcanul, termină Raimondo.

— Fumegă încă, mii de pipe! exclamă Marius. Numai de nu i-ar veni poftă să erupă în timpul şederii noastre! Nu ţin de loc să fiu îngropat sub lavă.

— Nu e probabil, răspunse Jean Bart, după o erupţie violentă, vulcanii de obicei stau liniştiţi mai mulţi ani de-a rândul; şi-acum mi-aduc aminte că erupţia acestuia, de altminteri foarte violentă, s-a petrecut acum trei ani. Dar, face şi el ca Vezuviul, fumează...

— E mai norocos decât noi, mii de pipe! exclamă Măritiş. Şi eu aş voi să fumez. Am fost nişte proşti că nu ne-am aprovizionat cu

tutun înainte de a părăsi India.

— Ehe! Am părăsit-o în condiţii care nu ne permiteau să ne mai gândim la aşa ceva.

— Oricum, muntele ăsta care fumează îmi face în necaz! Şi acum să împingem *Aerocul* până în pădurea de colo, unde ne va fi uşor să ne construim şi pentru noi un adăpost pentru la noapte. Iar mâine vom pleca spre Noua Caledonie.

La glasul autoritar, dar totdeauna binevoitor al lui Raimondo ceilalţi doi camarazi şi Zomba se grăbiră să se supuie.

Pe pajiştea năvălită de umbră nu se vedeau nici oameni nici animale: *Aerocul* fu împins într-un punct al pădurii, unde arborii aşezaţi în cerc formau cu ramurile lor lungi şi acoperite de frunze un adăpost foarte prielnic.

Pe când Raimondo şi Marius îl propteau ca să nu poată fi târât de vânt, Jean Bart şi Zomba curăţau o porţiune a acelui circ natural de ierburile în care ar fi putut să se ascundă vreun şarpe veninos.

Apoi câteşi patru tăiară mai multe crăci cu frunzişul pe ele şi înfigând un par în pământ, construiră în jurul lui un fel de colibă primitivă spre a se adăposti noaptea, deoarece în regiunile acelea de căldură şi de secetă, nopţile erau foarte umede şi friguroase, în comparaţie cu zilele.

Când coliba fu gata, Zomba şi cei trei cercetaşi se apucară să pregătească masa.

Dar, provizia de benzină a Aerocului fiind aproape terminată şi având nevoie de ea pentru zborul până la Noua Caledonie, nu se folosiră de maşina de gătit, ci făcură un foc cu crăcile uscate, căzute din pomi.

Trei blocuri de piatră formară o vatră pe care aşezară ceaunul; dedesubt Marius aşeză crăcile şi le aprinse cu bricheta; cât pentru apă, ne descoperind nici un izvor prin apropiere, întrebuinţară din provizia pe care o aveau pe bord.

În ceaunul plin aruncară legume uscate şi o bucată de slănină pentru a prepara un fel de supă, foarte gustoasă de altminteri: Jean Bart desfăcu două cutii cu sardele, iar Raimondo tăie în felii un fruct de ananas. Astfel îşi compuneau prânzurile, când n-aveau timp să vâneze.

Şi în seara aceea nu putea fi vorba de aşa ceva, deoarece tinerii erau obosiţi şi voiau să doarmă.

Scopul lor actual era de a ajunge mai curând în Noua Caledonie, să vorbească cu autorităţile, să le înlesnească vizitarea faimoaselor locuri de deportare a delicvenţilor francezi.

Întâmpinaseră atâtea pericole prin India şi prin China, în ultimul timp, încât nici nu se sinchiseau de primejdiile ce le-ar fi prezentat Noile Hebride.

Nici nu se interesau de indigeni, pe care sperau chiar să nu-i întâlnească.

Strânşi în jurul focului, pe care îl aprinseseră ca să depărteze fiarele, mâncară repede: apoi hotărâră cum să împartă între ei orele de veghe, Marius şi Zomba până la miezul nopţii, Raimondo şi Jean Bart de la miezul nopţii în sus.

Neavând obişnuita ţigară după masă, se mulţumiră să ronţăie câteva nuci japoneze pe care le aveau printre provizii.

Discuţia se învârti în jurul insulei.

— Mii de pipe! Amicul meu, zise Marius întorcându-se la Jean Bart, ne-ai spus mai adineaori că presupui numele acestei insule; dar nu ni l-ai spus şi nouă.

— E drept; ei bine, cred, ba aşi putea spune că sunt sigur că ne aflăm în insula Tanna.

— Iată-ne bine informaţi, mii de pipe! Dar chiar data, s-ar numi Papaluto, sau Rialutu, pentru noi tot chinezeşte ar suna.

Toţi râseră şi Raimondo se ridică:

— Haidem la culcare, oricât ar fi de amuzante reflecţiile lui Marius, pentru noi, deocamdată e mai interesant somnul.

— Aşa e! Noapte bună. Zomba şi cu mine vom veghea.

— Şi nu povesti prea multe istorii lui Zomba, îl sfătui râzând Jean Bart, mai ales din cele care te fac să adormi dea-n picioare.

— Şi asta e adevărat! răspunse Marius, vesel. Dacă i-aş povesti istorii, care fac să doarmă, ar călca disciplina care cere să nu dormi când stai deştept.

— Iată un adevăr, care trebuia confirmat! zise, râzând Raimondo pe când, urmat de Jean Bart, dispărea înăuntrul colibei.

Marius şi Zomba se aşezară lângă foc, întorcându-şi spatele:

Zomba privea spre pădure; Marius spre pajişte.

Noaptea nu era întunecoasă şi luna răspândea o lumină verzuie, care da un aspect fantastic arborilor din jur; Marius, obişnuit cu asemenea tablouri nocturne, nu da nici o atenţie şi se gândea la Roma, la magazinul unchiului său, armurierul, din Piaţa Florilor, la oraşul său natal, Milano, la părinţii lor a câte şi trei, care în momentul acela primiseră desigur scrisorile scrise din Borneo.

Calculă timpul cât îi trebuia răspunsului să-i ajungă.

Dase adresa post restant la Melburn, în Australia, deoarece,

după ce vizitau Noua Caledonie, cei trei cercetaşi aveau intenţia să stea mai mult timp în marea insulă oceanică.

Noaptea trecu fără incidente; părea că se găseau într-o insulă pustie; nu se auzeau nici măcar strigătele animalelor care se găsesc de obicei prin pădurile tropicale.

Lui Marius i se păru însă că auzea, din când în când, în depărtare un murmur de voci.

Dar, era atât de nedesluşit, atât de vag, în cât când aţinti urechea ca s-audă mai bine, nu-şi putu da seama dacă era o iluzie a simţurilor, sau vuietul produs de vânt prin frunzişul arborilor.

Vesti pe Zomba, care avea auzul foarte fin, dar nici el nu desluşi nimic. Şi sfârşiră prin a nu se mai preocupa. De acel zgomot straniu şi misterios, care se producea la intervale şi care, poate, nici nu exista, poate că nu era decât vuietul pe care-l produce sângele în urechi şi care se aude foarte bine în mijlocul unei tăceri adânci, când stai liniştit după o zi de oboseala.

CAPITOLUL II
Părintele Andrei

Spunând că noaptea trecuse fără incidente, n-am fost tocmai exacţi. Trecu astfel până la 3 de dimineaţă: dar la ora aceea, pe când întunerecul era destul de mare. Raimondo şi Jean Bart care erau de veghe şi cărora Marius le atrăsese atenţia asupra acelui zgomot surd, îşi deteră seama că părea că se depărtează, pierzându-se încetul cu încetul. Zece minute după aceea rămaseră uimiţi văzând, la lumina lunei, dincolo de pajişte, o formă neagră, desprinzându-se pe fondul întunecos al arborilor.

În momentul acela cei doi tineri şedeau unul lângă altul alături de focul pe jumătate stins, ai cărui cărbuni nu luminau aproape de loc.

Raimondo şopti la urechea lui Jean Bart:

— Un om, sau un animal?

Dar nu pierduseră din vedere umbra aceea, care după un moment de nemişcare, se îndrepta spre dreapta. Se opri, apoi începu să înainteze spre locul unde erau cercetaşii.

Aceştia puseră mâna pe carabine şi se pregătiră să tragă în caz de pericol.

Forma neagră înainta mereu. Era un om; dar în mâinile ce-i atârnau de-a lungul corpului nu se vedea nici o armă.

Atunci, punând jos carabinele, aşteptară, ştiind că aveau la îndemână revolverele, ale căror mânere ieşeau din Centiron.

Forma misterioasă ajunse la mijlocul pajiştei şi se opri; iar Raimondo şi Jean Bart o văzură ducându-şi mâinile la ochi ca şi când ar fi vrut să-şi concentreze privirile asupra unui anumit punct.

Jean Bart se plecă spre Raimondo şi zise:

— Ne-a văzut şi caută să desluşească ce suntem.

S-o apropia?

— Nu te mişca, s-aşteptăm: vom vedea ce o să se întâmple.

— Dar, e ciudat. Îmi pare că e îmbrăcat cu un fel de tunică lungă până la pământ.

Ai observat, când umblă, că i se văd picioarele sub forma obscură a corpului?

— Da, am observat.

Omul se apropiă însfârşit cu paşi repezi şi hotărâţi.

Când fu la vreo douăzeci de metri de ei, cei doi tineri se hotărâră să se ridice.

Dar, o voce înăbuşită, prudentă, aproape înspăimântată, zicea în italieneşte:

— Nu trageţi! Nu trageţi!

Cei doi cercetaşi fură extrem de uimiţi la acele cuvinte rostite în italieneşte; iar Raimondo răspunse şi el cu glasul înăbuşit:

— Suntem italieni, apropie-te.

După două minute, lângă focul aţâţat cu o mână de ramuri uscate, în faţa lor, şedea un om îmbrăcat într-o sutană de călugăr, cu figura pe jumătate acoperită de o barbă albă şi lungă până la piept.

Nu avea nimic pe cap; părul alb şi foarte lung îi cădea pe umeri. Chipul său era foarte slab şi fruntea brăzdată de trei cicatrice încă sângerânde.

Un fel de teroare dilata ochii ciudatului călugăr; şi mâinile îi erau agitate de o tremurătură continuă ca şi când ar fi fost în prada unei comoţiuni nervoase.

De altfel, trebuia să fi fost foarte slăbit, căci cei doi cercetaşi îl văzură clătinându-se şi alergară de-l prinseră în braţe.

Îl aşezară pe iarbă, rezemându-l cu spinarea de un trunchi. Şi îngenunchează alături de dânsul, cuprinşi de o explicabilă curiozitate.

— Cine eşti? întrebă Raimondo.

— Sunt părintele Andrei. Mor de foame.

— Oh!

Şi Jean Bart, se grăbi sa între în colibă, unde deşteptă pe ceilalţi doi tovarăşi, dete repede câteva ordine lui Zomba, care se duse la aeroplan şi se întoarse cu o tabletă de ciocolată şi o sticluţă cu coniac.

— Câteva picături făcură pe nenorocit să-şi vie în fire, îi deteră apoi ciocolata pe care o ronţăi încet, pe când Raimondo îi muia biscuiţi în apă.

Şi după ce mâncă şi biscuiţii şi ciocolată şi mai bău câteva picături de coniac, păru că e în stare să vorbească.

Între timp zorile se iviseră şi o lumină trandafirie se strecura printre arbori răspândindu-se pe pajişte.

Nici un zgomot; s-ar îi părut că în insula aceea nu fusese altă fiinţă în afară de acel călugăr, care venise cine ştie de unde.

Şi cei trei cercetaşi deşi în siguranţă, avură o stranie presimţire ca de un pericol necunoscut care i-ar fi ameninţat.

De aceea Raimondo ordonă lui Zomba:

— Pe când noi vom vorbi cu părintele, ia-ţi carabina îi revolverul şi păzeşte-te.

Zomba luă carabina şi se duse de se postă în marginea pădurii, aşa în cât să poată cuprinde cu privirea tot spaţiul unde se găsea stăpânii săi şi pajiştea ce se întindea în faţa lor.

Jean Bart vorbi cel dintâi:

— Părinte, suntem în insula Tanna. Din Noile Hebride, nu-i aşa?

— Da.

— Dar ce cauţi aici? insistă Raimondo.

— E o poveste grozavă! şi o privire de teroare trecu prin ochii părintelui Andrei.

— Dar e scurta.

— Spune-o!

Curiozitatea celor trei cercetaşi era extraordinar de excitată; era, într-adevăr un lucru extraordinar să găsească în acea insulă de canibali un călugăr italian. Dar, părintele Andrei îi satisfăcu imediat.

— Eu fac parte din grupul de călugări capucini a căror mănăstire e instalată de câţiva ani în insula Sandvoich. Stareţul nostru m-a trimis cu părintele Giuseppe ca sa convertim pe indigenii din insula Tanna. Dar, de abia am sosit acum câteva zile, cu un vas comercial, care a plecat imediat, după ce ne-a debarcat şi am fost prinşi de nişte adevăraţi monştri.

Şi vocea părintelui Andrei tremură fără voie.

— Monştri? Mii de pipe, ce vrei să spui?

— Monştri, vă spun! repetă călugărul cu un tremur în fot corpul. Nu erau nici oameni, nici animale; sau mai bine zis oameni şi animale în acelaş timp. Ei ne-au târât prin pădure spre o casă grosolan construită, unde s-au petrecut cele mai fantastice şi mai diabolice lucruri ce se pot închipui.

Figura capucinului luă o expresie de durere şi de spaimă, care intrigă în cel mai mare grad pe cei trei tineri.

— Vorbeşte, vorbeşte! spuseră ei.

Călugărul, stăpânindu-şi emoţia vorbi:

— Nu ştiu ce s-a făcut părintele Giuseppe, căci a fost brusc despărţit de mine; iar eu am fost închis într-o celulă. Acolo auzii strigăte spăimântătoare şi recunoscui vocea lui Giuseppe. Pe când mă întrebam la ce fel de tortură fusese supus ca să strige în modul acela, doi dintre monştri intrară în celula mea şi înhăţându-mă cu brutalitate mă duseră într-o sală în mijlocul

căreia era o masă mare. Pe masă era întins părintele Giuseppe, cu obrazul însângerat şi braţele ciopârţite din umeri până la mână. Pe când mă cutremuram de oroare, îmi ieşi înainte un om cu figura diabolică şi care dete un ordin scurt în englezeşte. Eu înţeleg puţin această limbă; dar mă simţii apucat şi trântit pe masă alături de părintele Giuseppe care gemea în continuu. Avui perceperea clară că mă vor lega şi mă vor ciopârţi ca pe dânsul. Atunci, simţii în mine o revoltă puternică şi încordându-mi muşchii mă ridicai brusc, sării jos de pe masă şi cum sunt destul de voinic, cu doi pumni în dreapta şi-n stânga trântii jos pe monştri, care mă păzeau. Uşa era deschisa, fugii. Simţii că mă urmăreau. Dar, Dumnezeu mă proteja, căci nu ştiu cum, dar putui fugii şi rătăcii din ascunziş în ascunziş, hrănindu-mă cu plante şi rădăcini. Nu întâlnii în cale nici un indigen, dar ghicii adeseori în apropiere prezenţa unor monştri asemenea celor pe care îi întâlnisem. În noaptea aceasta văzui focul d-voastră, care mai întâi mă sperie, căci îl credeam aprins de urmăritorii mei; apoi văzui strălucind armele d-voastră şi, gândindu-mă că eraţi poate nişte oameni civilizaţi debarcaţi de curând, îmi făcui curaj şi mă arătai.

Părintele Andrei tăcu.

Marius, deşi destul de mişcat, era curios să mai afle ceva şi întrebă:

— Dar, bine părinte, ce înseamnă aceste cicatrice?

Capucinul se înfioră, privi pe Marius eu o expresie dureroasă, apoi cu voce sugrumată de emoţie, zise:

— A! Adevărat. Uitasem să vă spun că abia mă întinseseră pe masă şi omul cu chipul diabolic, îmi brăzda fruntea cu trei tăieturi de scalpel. Dar, aceasta se petrecu atât de repede încât nici nu-mi dădui seama.

Părintele tăcu şi închise ochii ea şi când n-ar fi voit să vadă groaznica scenă pe care o evoca.

Cei trei cercetaşi îl priveau mai mult uimiţi decât speriaţi.

Şi după o tăcere, Raimondo întrerupse:

— Dar, ce e acel om cu figura diabolică?

La întrebarea aceea părintele Andrei redeschise ochii:

— Nu ştiu! Nu ştiu! Dar presupun lucruri oribile, căci, după ce am fugit din casa aceea grozavă m-am gândit mult. Şi cred că am găsit cheia groaznicei enigme.

Cei trei cercetaşi exclamară într-un glas:

— Dar, vorbeşte! Spune-ne?

Părintele ezită, apoi zise cu voce răguşită:

— Dar, dv. spuneţi-mi cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

Marius răspunse repede:

— O! Asta n-are importanţă, părinte. Dar dacă vrei să ştii, vei fi repede satisfăcut. Suntem trei cercetaşi italieni, care fac înconjurul lumii. Şi am sosit aici cu aeroplanul pe care-l vezi colo.

Părintele întoarse capul şi văzând aeroplanul căscă ochii mari.

— Sunteţi oare faimoşii cercetaşi italieni care au trecut Atlanticul cu un aeroplan, numit *Aeroc?*

— Da, răspunse Raimondo.

Un zâmbet lumină chipul slăbit al bătrânului.

— Dar, eu vă cunosc şi toată lumea vă cunoaşte! Providenţa v-a trimis desigur ca să faceţi un act de eroism şi de caritate, cel mai frumos din câte aţi săvârşit până azi!

Raimondo răspunse, cu gravitate:

— Părinte, vrei să spui că trebuie să eliberăm pe părintele Giuseppe din casa aceea a groazei?

— Da. Da.

— Fii sigur de asta. Voiam să plecăm chiar în dimineaţa asta; dar vom rămâne până ce vom putea salva pe părintele Giuseppe şi vom descoperi misterul acelei case şi acelui om diabolic.

— Vom ajunge oare la timp, Doamne sfinte! gemu părintele Andrei. Dac-am merge mai iute!...

— Vom pleca peste un sfert de oră! Dar mai înainte trebuie să ne comunici ce presupui, astfel nu ne vom aventura orbeşte.

Atunci părintele, pe chipul căruia expresia de teroare era înlocuită acum de o încredere senină, zise:

— Iată: cred că e vorba de un practicant al vivisecţiunii.

— Ce e ăsta? întrebă Marius.

— Un chirurg care operează în carne vie, explică Jean Bart.

— Ştiu eu asta... dar.

— Aţi auzit – reluă călugărul – vorbind de experienţele doctorului Carrel din New-York? Trebuie să ştiţi că el a găsit mijlocul de a conserva părţi din organismul omenesc, chiar după ce au fost despărţite de corp, menţinându-le toate fenomenele vitale. Ştiţi de asemenea că atunci când un organ e prea bolnav, doctorul Carrel îl înlocuieşte cu altul scos de la un individ sănătos.

— Da, confirmă Raimondo, înainte de a părăsi Italia am citit acestea prin ziare.

— Ei bine, există în lume monştri care împing această teorie la extrem, pretinzând să refacă opera lui Dumnezeu. Cred că omul cu chipul de diavol, e unul din aceştia.

— Toate presupunerile astea sunt foarte vagi, zise Raimondo, dar, însfârşit, vom vedea. Principalul e să liberăm pe părintele Giuseppe şi asta o vom face imediat. Haidem. Părinte, d-ta ne vei conduce spre casa oroarei. E departe?

— Nu ştiu! De când am fugit, am rătăcit la întâmplare; nu-mi pot da seama dacă e aproape, sau departe de-aici. Trebuie să înaintăm cu multă prudenţă, căci presupun că insula e plină de aceşti monştri fabricaţi de chirurg.

— Monştri! Ce vrei să spui? întrerupse Marius. Mi se pare o afacere foarte complicată.

Capucinul, care se ridicase de jos, fu scuturat de un lung fior; şi reluă cu voce sugrumată, surdă, nesigură, ca şi când i-ar fi fost teamă să-şi exprime gândul.

— V-am spus că erau în acelaş timp oameni şi animale, în grupul acela, înainte ca mintea să-mi fie întunecată de teroare, observai imediat doi oameni-maimuţe; altul pe care l-aşi numi omul-taur, căci avea un cap şi un gât care-mi amintea taurii negri văzuţi la cursele din Spania. Era apoi unul... cum să vă spun?... Da, un om-vultur, cu aripi mari şi gâtul descărnat, care zbura din pom în pom. Urmând ceata celorlalţi monştri. Era... e cu putinţă Dumnezeule?... Era omul-şarpe. Acela făcea tot felul de contorsiuni cu trupul, târându-se mai mult pe pântece, dar înaintând tot atât de repede ca şi noi. Ca să-l facă să umble ca un om adevărat, unul din oamenii maimuţe, îl lovea cu un bici pe care-l avea la dânsul.

Călugărul nu mai putea continua, tremura ca o frunză.

— Dar e oribil! exclamă Raimondo.

— E de neînţeles, adaogă Jean Bart.

— Mii de pipe! Trebuie să aflăm imediat! Ce e de făcut?

Cei trei cercetaşi se priviră, reflectară câteva clipe în tăcere pe când părintele Andrei şi Zomba cercetau maşinal cu privirea pajiştea ca şi când s-ar fi temut să nu vadă ivindu-se vreunul din monştri.

Problema era foarte dificilă. Casa oroarei era desigur în mijlocul pădurii; poate că nu se vedea nici chiar din înălţime; şi apoi nu puteau lăsa. *Aerocul* singur, după ce ar fi găsit casa.

Şi cu părintele Andrei ce să facă?

Raimondo hotărî să-l ia cu dânşii.

— Mai întâi va mânca împreună cu noi ca să-şi recapete forţele. E bătrân, dar e robust.

— Să-l lăsăm în paza lui Zomba, propuse Jean Bart.

— Nu e prudent, Zomba ar putea fi atacat pe la spate; şi cu

toată vitejia lui, chiar ucigând mulţi agresori ar fi doborât până la urmă. Şi pierderea lui ar însemna pierderea aeroplanului.

— Şi nu trebuie să expunem la un astfel de pericol nici pe Zomba nici *Aerocul,* declară categoric Jean Bart.

— Bineînţeles, zise cu energie Raimondo.

Problema părea insolubilă.

Şi *Aerocul* care fusese atât de eficace în toate întreprinderile lor, devenea acum o piedică.

Nici nu le trecea prin minte să renunţe de a mai veni în ajutorul părintelui Giuseppe; numai de n-ar fi sucomba în urma groaznicei lovituri...

— Unul din noi, zise Jean Bart ar putea merge în explorare zburând în cerc până ce vom termina ceea ce avem de făcut.

— Desigur, vom face şi-aşa, replică Raimondo, dar e un lucru care ne micşorează forţele; vom fi numai trei în loc să fim patru şi nu ştim cu câţi adversari vom avea de-a face. Nu e vorba să ne găsim în faţa negrilor din Africa, de pildă, care se luptau – ca să zicem aşa – în mod omenesc. Şi-apoi, aici venim să îndeplinim o operă de salvare, care nu trebuie să se transforme într-o catastrofă pentru noi toţi. Deci, nici o imprudenţă.

— Aveţi dreptate, mii de pipe! zise Marius. Scărpinându-şi bărbia. Dar n-o să ieşim niciodată din cercul ăsta vicios?... O idee, ne trebuie o idee!...

Şi îşi da cu pumnii în cap.

Pe când tinerii îşi frământau mintea să găsească ceva se întâmplă un lucru cu totul neaşteptat.

CAPITOLUL III
Primii monştri

— *Acre!* strigă deodată Zomba (cuvânt din dialectul parizian, pe care Raimondo îl învăţase de la tatăl său. Care trăise multă vreme la Paris, căsătorindu-se cu o pariziană şi pe care cercetaşii îl întrebuinţau spre a da alarma).

Instinctiv apucară carabinele şi alergară la negrii, care era în marginea pajiştei, pe când părintele Andrei căzu în genuchi. Ridicând mâinile la cer în semn de rugăciune fierbinte.

Ceea ce văzură îi încremeni de uimire.

Vreo douăsprezece fiinţe, ce păreau vedenii dintr-un vis urât apărură pe pajişte; erau maimuţe, urangutani care mergeau în două labe, ţinând în mână nişte enorme bâte noduroase.

Dar acele maimuţe aveau chipuri de om, mult mai asemănătoare decât acelea care se văd de obicei la speciile cu înfăţişare omenească. Şi-apoi, vorbeau cu o voce răguşită ale cărei cuvinte se desluşeau perfect.

Jean Bart. Care ştia puţin englezeşte, spuse încet că repetau mereu cuvintele:

— *Right away:* (drept înainte).

— Animale, care vorbesc! bâlbâi Raimondo.

— Mii de pipe! Trebuie să vezi ca să crezi!

Dar oamenii-maimuţe, ajunşi la jumătatea pajiştei se opriră şi se întoarseră făcând gesturi mari ca şi când ar fi chemat pe cineva.

Atunci un convoi fantastic ieşi din pădure. Monştrii aveau capete de tauri, de câini de jaguari; şi, mai halucinanţi chiar decât aceştia erau oameni-păsări, care săreau cu aripile întinse şi care deşi aveau corpul şi gâtul de vultur, păstrau, cu tot ciocul lor, o figură ciudat de omenească.

Erau în total treizeci şi şapte.

Stăteau în picioare; dar uneori instinctiv îşi luau atitudinea de animale, lăsându-se în patru labe; atunci, un om-câine îi lovea furios cu biciul.

Delicvenţii ridicându-se în două labe se rezemau în bâtă silindu-se să ia o poză omenească, care era ceva sinistru şi grotesc în acelaş timp.

Cei trei cercetaşi şi Zomba, cu armele în mână, păreau hipnotizaţi.

Însfârşit, Raimondo zise:

— Vor să ne atace?

— Mii de pipe! răspunse Marius, cu glasul tremurând de furie. Îi vom ucide.

— Şi repede! adăogă Jean Bart.

Zomba întinse arma; dar Raimondo îi ordonă sec:

— Jos arma! Vei trage, când voi spune eu, iar nu mai înainte!

Zomba, strângând dinţii, plecă arma; şi tinerii îşi deteră seama că negrul se silea să se stăpânească.

Călugărul se ruga mereu, tremurând din tot corpul.

Şi din pădure ieşiră de odată doi oameni adevăraţi.

— Indigeni!

Erau într-adevăr indigeni din Hebride, cu corpul acoperit de tatuaje cu părul creţ şi lânos cu craniile asemenea unor căpăţâni de zahăr. La urechi le străluceau bucăţi de sticlă colorată. Erau înarmaţi cu carabine şi câte un bici cu coada scurtă, dar cu frânghie noduroasă şi lungă.

Drept îmbrăcăminte n-aveau decât o fâşie îngustă de stofă în jurul coapselor.

Îşi duseră mâinile streaşină la ochi şi părură uimiţi. Cercetaşii înţeleseră că se consultau între ei şi că monştrii aşteptau ordinele lor.

Dar cei doi indigeni nu staseră mult pe gânduri şi înaintând vorbiră într-o englezească primitivă şi grosolană, pe care Jean Bart o înţelese.

— Ordonă monştrilor să ne atace, explică el celorlalţi.

— Îi vom primi bine! strigă Marius.

Unul din oamenii-câini o lua la fugă afundându-se în pădure.

— Pariez că animalul ăsta se duce să mai aducă ajutoare! zise Raimondo.

— Atunci, să nu mai aşteptăm, mii de pipe şi să tragem!

— Da. Foc! Foc! exclamă Zomba care tremura.

Şi Jean Bart cu vocea lui gravă:

— Nu sunt oameni, sunt fiare sălbatice în ciuda caricaturii omeneşti a obrazului.

Şi, nerăbdători, priveau pe Raimondo, care mai sensibil decât ceilalţi ezita să verse sânge, fie chiar al unor bestii, fără absolută nevoie.

Principiul său era de a nu ataca niciodată primul.

Şi totuşi pericolul era înspăimântător.

Dacă în insulă se găseau mai mulţi din aceşti monştri cei patru inşi n-ar fi putut rezista unui atac în masă din partea lor. Raimondo avu brusc viziunea acelui măcel şi nu în ai ezită.

— Înainte! Ochiţi!

Toţi şi el însăşi luară arma la ochi cu un fel de satisfacţie.

— Foc!

Cele patru detunături răsunară deodată. Doi monştri căzură.

— Am ochit prost! murmură Marius, nemulţumit. Trebuiau să cadă patru, iar nu doi.

— Foc!

Noii detunături, dar nici un monstru nu căzu; ba chiar ceata monştrilor se repezi cu o furie sălbatecă; era tocmai de ce se temea Raimondo.

Nişte oameni ar fi ezitat un moment; dar nişte fiinţe hibride ca acelea, probabil că nu puteau reflecta.

Spiritul lor era desigur pregătit să se supuie orbeşte stăpânilor. Şi stăpânii aici erau cei doi canachi.

Aceştia fără să se mişte din loc, vociferau cu violenţă şi cu gesturi dezordonate îndemnau animalele.

Două sute de metri numai despărţeau pe oameni de turma aceea care urla; în patruzeci de secunde cel mult ar fi fost ajunşi şi atacaţi. N-ar fi putut doborî decât cel mult zece, chiar cu un foc continuu. Raimondo, care nu-şi pierdea sângele rece, striga:

— La *Aeroc!* La *Aeroc!*

Marius şi Jean Bart înţeleseră şi traseră după ei pe Zomba, care-şi pierduse capul. Într-o clipă fură pe bord.

Dar, Părintele Andrei rămase îngenunchiat, fără apărare. Jean Bart, care îşi dete brusc seama, nu putu rezista nebunescului impuls generos; şi sări jos din nacelă, cu securea şi cu browningul, cu care trase şi lovi la întâmplare în monştrii cei mai apropiaţi de dânsul.

Ceilalţi trei, ocupaţi să dezlege aeroplanul, îşi deteră seama, auzind detunăturile, de cele ce se întâmplaseră şi observară îndată lipsa camaradului lor.

— Jean Bart! Jean Bart! strigară ei.

— Nu! Nu! urlă curajosul tânăr, desfaceţi aeroplanul şi împingeţi-l pe pajişte ca să nu fie invadat.

— Dar, te vor ucide! strigă Raimondo.

— Mă duc eu, mii de pipe!

— Pentru numele lui Dumnezeu! urlă iarăşi Jean Bart. Dezlegaţi mai întâi aeroplanul!

Trei monştri săriră asupra lui Zomba care îi primi cu lovituri de

secure.

Fu o învălmăşeală teribilă.

Dar o parte din bestii se năpustiră asupra călugărului, îl doborâră la pământ şi trăgându-l între ei, îl sfâşiară într-o clipă.

Între timp, Raimondo, Marius, înfriguraţi, dar cu acea preciziune de mişcări caracteristică, tăiaseră frânghiile, care ţineau aeroplanul şi Raimondo făcea manevrele necesare spre a lansa elicea şi motorul.

Elicea se învârtea cu un zbârnâit din ce în ce mai tare şi deodată, în saltul pe care-l făcu aeroplanul izbi doi sau trei monştri pe când picături de sânge ţâşneau în toate părţile.

Aerocul avu o zguduire şi fu cât pe-aici să se răstoarne întâlnind în cale un monstru îngenunchiat, dar din fericire, aripa îl atinsese doar pe când aparatul îşi lua zborul.

— Salvaţi! strigă Raimondo.

— Sărmanul părinte Andrei! zise Marius pe când lacrimi de milă şi de furie îi umpleau ochii: ceea ce am văzut acum e cel mai oribil lucru ce ne-a fost dat să vedem până azi! Dar Jean Bart! Jean Bart! Trebuie să-l salvăm!

În timpul acesta Zomba aplecat peste parapetul nacelei ochii pe cei doi indigeni şi din două lovituri îi omorî pe amândoi.

Raimondo însă care virase în semicerc strigă deodată cu durere:

— Au dispărut!

Într-adevăr jos, nu se mai vedea nici o fiinţă vie; întinşi pe pământ nu mai erau decât monştri ucişi şi resturile însângerate ale sărmanului călugăr.

Aeroplanul coborând, atinse terenul, săltă, recăzu şi se opri; fără a se mai ocupa de el, cei trei aviatori săriră jos şi cu carabinele în mână o luară la fugă spre pajişte.

Aeroplanul nu mai exista pentru ei, chiar dacă monştrii s-ar fi înapoiat şi i-ar fi sfărâmat aripile şi elicea cu bâtele lor; ei n-aveau acum decât o ţintă; să regăsească pe Jean Bart.

Pericolul în care se găsea nefericitul lor camarad li se părea atât de înspăimântător încât nici nu se puteau gândi la el.

Ajunşi pe pajişte, ezitară. În frunzişul din jur se vedeau mai multe deschizături; monştrii plecaseră în diverse direcţii.

Tremurând, livizi, cu lacrimi de furie în ochi, rămaseră câteva clipe nemişcaţi, sperând s-audă vocea lui Jean Bart, ceea ce ar fi fost pentru ei un indiciu, dar nu se auzeau decât trosnituri de crăci şi mârâituri surde, care se îndepărtau din ce în ce în toate direcţiile.

— Oh! gemu Raimondo, n-o să-l mai regăsim! Nu vom mai ajunge la timp spre a-l salva.

— Ba da, ba da! urlă Marius. Haidem!

Şi impulsiv ca întotdeauna se repezi printr-una din acele deschizături, urmat de Zomba şi de Raimondo.

După ce-şi însângerară mâinile şi obrazul, sfâşiindu-şi hainele printre ramurile spinoase, ajunseră pe o potecă destul de largă pe care se vedeau urme de labe.

Marius întinse urechea şi percepu în depărtare murmure surde. Alergară în direcţia aceea şi după câteva minute ajunseră într-o poiană din care plecau mai multe poteci.

— Mii de pipe! Ce drum or fi luat monştrii cu Jean Bart?

Vocea lui Marius era atât de răguşită şi de tremurătoare, încât cuvintele îi ieşeau cu greu din gură. Dar, ceilalţi, care se gândeau la acelaş lucru, înţeleseră.

Tăcerea era absolută. Potecile prezentau toate aceleaşi urme de gheare încrustate în pământul moale.

Aveau presimţirea că Jean Bart fusese transportat la casa oroarei; dar se întrebau cu groază, dacă nu vor sosi prea târziu. Şi, pe ce potecă să apuce?

E lesne de închipuit în ce stare de durere, de groază şi de furie se găseau cei trei călători.

Însfârşit, Raimondo, încercând să-şi înfrângă durerea şi groaza, zise cu voce tremurătoare:

— Trebuie să ne supunem inevitabilului; să apucăm la întâmplare pe poteca cea mai largă. Vom ajunge în tot cazul la casa groazei.

— O! Doamne! exclamă Marius cu o extraordinară căldură. Fă să luăm drumul cel mai scurt!

Totuşi, ceilalţi ezitau. Era în joc viaţa lui Jean Bart.

Milanezul avu o inspiraţie. Îşi zise că Dumnezeu, rugat cu toată ardoarea, nu putea să-i puie pe drumul greşit.

Şi cum întâmplarea, providenţa şi Dumnezeu nu sunt decât expresiunea aceleiaşi forţe misterioase şi a tot puternice, Marius se gândi să se lase în voia întâmplării.

— Închide ochii! ordonă el lui Zomba.

Negrul clipi din ochi, fără să înţeleagă.

— Închide ochii, mii de pipe! strigă Marius, furios.

Zomba se supuse: atunci cercetaşul îl apucă de umeri, îl învârti în loc şi îl împinse înainte.

Negru se clătină, fu cât pe aici să cadă şi deschise ochii.

— Iată! strigă Marius să mergem pe poteca pe care se găseşte

Zomba.

Şi se repezi urmat de ceilalţi doi.

CAPITOLUL IV
Doctorul Wilson

Înhăţat, dezarmat în mai puţin de un minut, smuls din mâinile omului maimuţă de un om-câine, Jean Bart se pomeni dus ca un miel pe nişte umeri păroşi, pe când ghearele monstrului îi intrau în braţe şi în picioare.

Şi, se simţi transportat cu repeziciune prin pădure şi urmat de vreo zece monştri care alergau după dânsul.

Nu-şi pierdu prezenţa de spirit.

Căscă ochii şi aţinti urechea, spre a-şi da seama de tot.

Avu senzaţia bruscă de a nu fi, pentru un moment, în primejdie.

Încercă să-şi libereze mâinile şi picioarele strânse de mâinile monstrului, dar orice mişcare îl făcea să strângă şi mai mult ghearele.

Atunci îşi zise:

— Dacă mă zbat, omul-câine îmi zdrobeşte oasele; e mai bine să nu mă mişc.

O împrejurare ciudată îi permise să constate durata cursei.

Din pricina zguduiturilor din timpul cursei ceasornicul îi ieşi din buzunar şi rămânând atârnat de lănţişorul cu care era legat la butonieră, îl lovi peste obraz în aşa mod, în cât putu vedea ora. Erau orele patru şi douăsprezece de dimineaţă.

— Bine, se gândi el. Sunt vreo două minute de când am pornit. La sosire voi controla durata. Pân atunci voi căuta să notez tot ce văd în cale, poate că-mi va fi de folos.

Cazul nu-i părea încă bine precizat; dar obişnuinţa pericolelor îl făcea să fie totdeauna gata să utilizeze cel mai mic element favorabil, când se găsea într-o situaţie critica.

După ce străbătură pădurea, trecură printr-o câmpie stearpă, apoi printr-o pădurice de cocotieri şi în sfârşit ajunseră pe o fâşie de pământ acoperită de nisip, mărginită într-o parte de stânci, iar în cealaltă de mare.

De-a lungul plajei cursa continuă încă vreun sfert de oră.

Şi, deodată, omul-câine, care ducea pe Jean Bart, urmat de turma de monştri, devia spre stânga şi ocolind un colţ al stâncii apucă pe o potecă, ce mergea de-a lungul unui mic torent,

afundându-se în interiorul insulei.

Omul-câine încetini pasul, iar ceilalţi monştri îl imitară.

Cu o uimire din ce în ce mai mare Jean Bart auzea cuvinte englezeşti, ciudat articulate cu voce răguşită sau şuierătoare, dar destul de clare.

Monştri ziceau între ei:

— Înainte! Înainte! Să ducem prada acasă, să ducem prada acasă! Legea stăpânului!

Şi repetau la infinit ea pe o litanie monotonă.

Jean Bart înţelese că acel stăpân imprimase în spiritul lor încă întunecat un anumit număr de principii corespunzând cu un anumit număr de împrejurări; şi în mod maşinal ei procedau în conformitate cu acele ordine.

— Încep să înţeleg, se gândi Jean Bart. În tot cazul enigma va fi în curând dezlegată.

Împins de curiozitatea sa faţă de lucrurile ştiinţifice, fiu se preocupa de propria lui soartă ci de dezlegarea acelei ciudate probleme a oamenilor-bestii.

— Desigur că omul acesta diabolic a pus în organismul acestor animale un creier şi un laringe omenesc, deoarece reflectează şi vorbesc. Dar în ce fel o fi procedând?

Şi, fără voie, gândindu-se la propria lui soartă, se cutremură.

— Ce o să mi se întâmple? Voi servi şi eu la una din acele înspăimântătoare experienţe?

Groaznică problemă! Nu-l aştepta deci moartea, ci o groaznică tortură: o disecţie a corpului, o transformare a fiinţei sale; şi se vedea pe el, sau mai bine zis îşi vedea creierul, inteligenţa, personalitatea sa însfârşit transpusă în corpul unui animai oarecare: maimuţă, câine, taur, jaguar sau altul.

Din fericire, curiozitatea învingea oroarea.

— Dacă s-ar întâmpla una că asta, îmi voi păstra oare şi ca animal, gândurile mele de om.

În mintea lui ţâşniră deodată trei nume, pe care simţi nevoia să le strige cu voce tar:

— Raimondo! Marius! Zomba!

Pentru prima oară, de când fusese răpit, îşi aminti de camarazii săi şi o imensă speranţă îl făcu să tresară de bucurie.

— Oh! strigă el cu exaltare, Doamne fă-i să ajungă la timp!

Şi de emoţie plânse; apoi, căzu într-o prostraţie profundă.

Până-atunci observase în mod maşinal peisajul. Dar acum închise, ochii, rămânând într-o stare confuză de halucinaţie, până în clipa în care monstrul care-l ducea se opri.

Pe când deschidea ochii, auzi o voce metalică întrebând cu un ton sec şi autoritar:

— *What is it?* (Ce e?).

Şi un om-câine răspunse:

— *Completeness man* (om complet).

Aproape imediat, altă voce, pe care o ghici că era a omului-câine care-l ducea în spate, rosti în mod bizar o frază engleză care însemna:

— Orice om complet trebuie adus acasă. E legea stăpânului.

Şi toţi monştri repetară cu un fel de entuziasm:

— E legea stăpânului! E legea stăpânului!

Stăpânul acela, Jean Bart îl văzu însfârşit...

Omul-câine îl puse jos şi în momentul acela văzu ca ceasul arăta orele cinci precis.

Acela pe care-l numeau stăpânul era un om „complet".

Un individ înalt, slab, cu cizme; strâns într-un soi de uniformă roşie al cărei guler larg răsfrânt lăsa să iasă gâtul gol; o figură subţiată, osoasă de o paloare cadaverică, cu ochii roşii înfundaţi în orbite; un păr roşu şi extraordinar de zburlit; o barbă scurtă roşcată şi creată ca şi mustăţile ile aceeaşi culoare, care-i ascundeau partea de jos a figurii; expresia nebunească şi halucinata a unul dement, care procedează cu o logică rece şi calculată; în scurt, imaginea vie a nebuniei şi a voinţei reci într-o împerechere monstruoasă; iată ceea ce văzu Jean Bart.

Straniul individ îşi ţinea mâna stângă în centironul lat de piele pe care-l avea la brâu; în dreapta ţinea un bici cu coada scurtă al cărui sfârc atingea pământul.

În partea dreaptă a brâului îi atârna un revolver, al cărui mâner ieşea pe jumătate din tocul de piele. În partea stângă un pumnal lung.

Cercetaşul avu un fior de groază în faţa acelei încarnări satanice.

Dar minunatul său curaj instinctiv îi redase sângele rece necesar; şi măsură din cap până-n picioare pe omul care făcea acelaş lucru cu dânsul.

Omul roşcat şi cu chipul palid avu o tresărire bruscă şi vorbi cu acel ciudat accent metalic:

— Uniforma cercetaşilor italieni? Ce înseamnă asta? Cine eşti băiete? Cum te găseşti aici? De unde vii?

Jean Bart nu răspunse imediat.

Apoi se hotărî să înceapă un duel de cuvinte înainte de a începe altul...

— Cum de mă găsesc aici? Dar, mi se pare că ştii tot aşa de bine ca şi mine, domnule. Aceşti monştri m-au prins şi m-au adus aici. Dar, d-ta cine eşti?

Accentul mândru al întrebării provoacă în mod automat un răspuns.

— Sunt doctorul Wilson.

Şi cu o licărire de nebunie în ochi, omul adaogă:

— Creator de vieţi omeneşti.

În tăcerea care urmă, ca şi când omul ar fi uitat celelalte întrebări ale tânărului, acesta privi în jur.

Erau la intrarea unei vaste curţi circulare înconjurată de un gard înalt format din trunchiuri de arbori.

Poarta, rămasă deschisă, era enorm de groasă, prevăzută cu drugi şi încuietori de fier.

În mijlocul curţii, o casă scundă făcută din trunchi cu un acoperiş din ramuri şi frunze; avea o uşă centrală şi câte o fereastră de o parte şi de alta.

Alături altă construcţie mai mică, fără ferestre şi fără acoperiş; era un cub formal din trunchiuri de arbori puse linul peste altul.

Cu un fior de groază, Jean Bart observă că faţada acelui cub era găurită de patru mici orificii prevăzute cu câte un jgheab şi în momentul acela dintr-unul din acele jgheaburi curgea un şiroi de sânge, care cădea fără zgomot într-un recipient lung şi îngust aşezat dedesubtul celor patru jgheaburi.

În mijlocul tăcerii, auzi gemete prelungi, ce exprimau o suferinţă imposibil de analizat, sau de descris; o suferinţă groaznică, înspăimântătoare care-l făcu să se cutremure până-n măduva oaselor.

Privii pe doctorul Wilson şi, fără a-şi mai cântări cuvintele, întrebă:

— De unde vine sângele acesta? Ce sunt gemetele acestea?

Buzele doctorului se strânseră într-un zâmbet drăcesc?

— Aha! Eşti curios tinere? Te asigur că vei afla îndată prin experienţă proprie.

— Hei! Îţi închipui că aşi lăsa să-mi scape prima ocazie pe care mi-o oferă destinul?

— Un alb şi încă unul foarte tânăr; adică un organism intact, neatins de nici o boală! Şi voinic cum eşti d-ta! Solid, bine croit! Dar eşti un element minunat, dragă băiete!

Cu un gest instinctiv, Jean Bart duse mâna la revolver, dar nu găsi decât tocul gol.

— Ah! Cauţi o armă! De prisos, micuţule! Şi te sfătuiesc să nu

te răzvrăteşti. Experienţa pe care vreau s-o fac cu d-ta şi pe care de atâta timp o concepusem în zadar, neavând elementul necesar, merită să te interesezi chiar d-ta de ea, dacă-ţi place ştiinţa. Şi apoi, n-o voi încerca decât peste câteva ore. Vei putea să te iniţiezi pân-atunci în miraculoasa taină a lui *„Life Palace".*

Şi arătând cu un gest amabil şi ironic casa oroarei, adăogă:

— Da, tânărul meu amic, am botezat-o „Palatul Vieţii" fiindcă în fiecare zi creez aici viaţa! Vei vedea şi d-ta!...

Şi doctorul râse cu acel râs strident care făcea să îngheţe sângele în vinele lui Jean Bart.

Dar, silindu-se să-şi stăpânească teroarea care-i năpădea, decis să-şi păstreze sângele rece ca să poată lupta până la capăt şi spre a putea scăpa de tortura, pe care o întrevedea în mod vag, fără a o înţelege bine, răspunse:

— A! adevărat! Ei bine, faceţi-mi onorurile acestui *Life Palace.*

— Atunci, primeşti să-mi fii colaborator, ca să zic aşa?

— Colaboratorul dumitale? Cu plăcere: dar, aşi voi mai întâi, să ştiu despre ce e vorba.

— Vei şti, vei şti numai decât!

Şi ochii doctorului aveau o expresie de cruzime feroce şi sardonică.

— Atunci, urmează-mă; îţi voi face onorurile proprietăţii mele.

Jean Bart se întoarse instinctiv şi rămase surprins văzând atitudinea umilă şi fricoasă a oamenilor-bestii sub privirea fixă a doctorului.

Observă că numărul lor crescuse şi că doi oameni-câini intrau în momentul acela în curte. Unul din ei, lăsa să-i atârne braţul însângerat şi gemea încet întocmai ca un om.

Doctorul încruntă sprâncenele.

— Dar, văd pe unul din elevii mei rănit! De unde provine rana asta. Iată-ne iarăşi la prima întrebare, tinere. De unde vii şi ce s-a întâmplat?

Jean Bart recurse la viclenie spre a nu fi nevoit să facă aluzie la camarazii săi, pe care spera să-i vadă venind şi spre a-şi da seama de gradul de umanitate a acestor monştri.

Cu o prodigioasă stăpânire de sine, luă un ton ironic:

— Mi se pare, domnule doctor, că aveţi destui elevi ca să vă informaţi. Întrebaţi-i pe dânşii.

Doctorul avu un râs de nebun şi îşi frecă mâinile cu un aer de satisfacţie.

— Bravo! Bine! Din ce în ce mai bine! Nu numai un fizic perfect, dar şi curaj, ba chiar şi spirit! Un element minunat! Dacă

nu realizez cu d-ta omul-maimuţă, intermediar între animal şi cel mai rafinat *gentelman*, atunci ştiinţa mea nu face nici un ban!..

Jean Bart se înfiora şi începu să înţeleagă.

Dar, îşi păstră sângele rece şi răspunse:

— Vom vedea! Până-atunci interoghează-ţi elevii.

— Aha! Cu plăcere! Vrei să constaţi cum reflectează aceste animale în craniul cărora, am pus creiere omeneşti! O! desigur nu ca al dumitale! Nu-mi sosesc în toate zilele albi civilizaţi ca d-ta. Fac şi eu ce pot şi m-am servit de creiere de indigeni. Ei bine, vei vedea ce au devenit, mulţumită creierului pus în craniile lor şi severei educaţii pe care le-am dat-o, aceste creaturi, care acum câteva luni abia erau animale care mergeau în patru labe prin pădure.

Pe când vorbea, doctorul avea gesturi dezordonate şi priviri de nebun, iar faţa îi era mereu strâmbată de un surâs hidos, care-i trunchia cuvintele.

— Brusc, cu vocea aspră, chemă: Orao!

Un om-maimuţă ieşi din grup, înainta cu teamă şi îngenunchie la trei paşi de doctor.

Wilson făcu un gest şi Orao se ridică, rămânând drept cu braţele atârnate.

— Ce ţi-ai făcut bastonul? întrebă doctorul.

Omul-maimuţă răspunse cu voce răguşită şi cavernoasa, uneori foarte ascuţită, fără ca sensul cuvintelor să fi necesitat o astfel de schimbare de ton.

— Baston rămas pe câmp de luptă.

Vorbeau amândoi o englezească atât de primitivă şi atât de rar, încât cercetaşul îi înţelesese fără greutate.

— Aha! şi doctorul făcu ochii mari. A fost vreo luptă?

— Da!

Şi doctorul ridică biciul, ameninţător, poruncind:

— Povesteşte:

Chipul jumătate omenesc, jumătate de maimuţă al lui Orao se schimonosi într-o strâmbătură: pleoapele i se bătură; privi pe semenii săi, ca spre a le cere ajutor, dar biciul şuieră prin aer şi atunci, tresări, se îndreptă, privi pe stăpân, deschise gura de două sau trei ori şi însfârşit, mormăi:

— Trei oameni albi, un negru, un călugăr... Pum! Pum! Pum! Fratele meu, căzut mort! Capii, doi capi!...

Numărând, omul-maimuţă ridicase palma dreaptă şi îndoi trei degete:

— Doi capi căzuţi morţi! Noi aruncat asupra omul călugăr...

Dar, în punctul acela Orao rămase cu gura căscată şi figura sa exprimă o mare teamă.

Privi pe semenii săi, scoase câteva sunete nearticulate, căzu în patru labe se ridică auzind plesnitura biciului, pe când ceilalţi monştri dau semne de aceiaşi nelinişte.

Doctorul răcni şi lovi cu biciul pe Orao:

— Ah! Ghicesc! Bandiţi! Canalii! Canibali! V-aţi năpustit asupra capucinului, l-aţi ucis, l-aţi sfâşiat, l-aţi mâncat! Ştiţi că e oprit! Ştiţi că legea vă interzice carnea sângerândă. Apropiaţi-vă toţi cei vinovaţi! Haide repede!

Doctorul cu privirea lui de nebun inspira într-adevăr groază.

Toţi acei care-şi înfipseseră ghearele în carnea părintelui Andrei şi se ştiau vinovaţi de a-l fi mâncat se desfăcură din grup. Printre ei nu erau decât doi oameni-maimuţe, dar opt oameni-jaguari.

Orao era cel mai conştient de vina sa şi cel mai ruşinat.

Când cei zece monştri fură înşiraţi în faţa lui Wilson, din grupul compact al celorlalţi se desfăcură cinci oameni-vulturi şi veniră, agitând aripile să se posteze îndărătul celor dintâi.

Doctorul scrâşni din dinţi.

— A! Nu mă mir! Toţi foştii jaguari, toţi foştii vulturi, dar numai doi oameni-maimuţe şi nici un câine, nici un taur. Instinctele voastre nu vor dispare nici odată bestii murdare! V-am schimbat în zadar creierul ca să pun în voi o scânteie de umanitate! Dar, veţi fi pedepsiţi. Şi, gândeşte-te Orao că dacă nu spui adevărul vei suferi pentru toţi. Adu-ţi aminte de masa de tortură.

La acele cuvinte, Jean Bart văzu pe figurile monştrilor o expresie de nespusă teroare; şi atunci, aproape cu volubilitate, ca şi când fiecare cuvânt ar fi trebuit să-l depărteze de groaznica masă, Orao începu să vorbească!

— Noi ştiut facem rău... Noi spus nu trebuie. Noi adus aminte legea şi noi luat omul alb ca s-aduci la tine, stăpâne iertare! Iertare!

Cu un ton monoton de şcolari, care repetă lecţia, ceilalţi paisprezece culpabili intonară în cor:

— Iertare! iertare! E legea! E legea!

— Dar cei doi capi?

— Morţi pe câmp de luptă.

Doctorul întorcându-şi privirea de la monştri, se uită Jean Bart, care sta impasibil.

Curiozitatea tânărului fusese atât de aţâţată încât nici nu se gândise să fugă. Şi totuşi între el şi uşă nu era nici un monstru.

Cei cincisprezece vinovaţi stau îndărătul doctorului. Fugind, desigur că oamenii-câini l-ar fi ajuns. Dar, dacă s-ar fi gândit, desigur că ar fi fugit. Rămăsese însă, hipnotizat de spectacolul acesta straniu al unor animale cu guri omeneşti, care puteau înţelege cuvintele şi să răspundă la ele.

Citind descoperirile doctorului Carrel, nu se gândise, că împinse în mod logic la extrem, ele ar fi putut ajunge la acea monstruoasă deformaţie având de rezultat acea înspăimântătoare creare de fiinţe hibride intermediare între oameni şi animale.

Fu smuls din reflexiile sale de vocea doctorului:

— Ai înţeles?

— Da, răspunse tânărul în mod maşinal.

— Eu am înţeles că cei doi indigeni au fost ucişi şi că un grup dintre elevii mei s-au aruncat asupra părintelui Andrei, care-mi scăpase şi pe care l-aţi întâlnit dv. Ştiind că nu putea ieşi din insulă, mă gândisem că-l voi putea prinde oricând voi vrea. Dar... nu înţeleg. Îmi pare că mă rătăcesc...

Jean Bart ridică din umeri şi cu acea sfidare a pericolului, care le era caracteristica celor trei cercetaşi, murmură cu un ton batjocoritor:

— Mi se pare că eşti cam ţicnit d-le doctor.

Wilson căscă ochii şi figura sa exprimă o profundă uimire.

Apoi cu lui glas extraordinar de îndulcit, reluă:

— Vrei să spui că sunt nebun? nu-i aşa? Ce e drept. Înţeleg şi eu că uneori nu sunt stăpân pe cuvintele mele şi că în loc să urmăresc subiectul despre care vorbesc, mă rătăcesc.

Tăcu, ezită, avu un fel de tresărire nervoasă; apoi se opri brusc. Deodată reluându-şi impasibilitatea obişnuită:

— Deci elevii mei s-au aruncat asupra d-tale şi asupra altor doi albi şi un negru, care presupun că vă e servitor... şi dv. v-aţi apărat desigur. Apoi, amintindu-şi de ordinul meu, te-au luat pe d-ta şi te-au adus aici fără să-ţi facă nici cel mai mic rău. Dar, povestirea lui Orao e incompletă. Rămâne să-mi spui d-ta în ce mod aţi debarcat aici şi cine sunteţi d-ta şi tovarăşii d-tale.

Dar, brusc, Wilson se bătu pe frunte şi zise ca şi când ar fi vorbit în sine:

— Acum mă gândesc! Oare albii ăştia n-or fi venit cu un vapor ancorat acum în golf? Nu vor veni aici să mă masacreze pe mine şi pe elevii mei, distrugându-mi opera? A! Dar nu mă vor prinde viu! Nu mă vor prinde viu!

Şi fu iarăşi zguduit de un tremur convulsiv. Apucă de pulpana

hainei pe Jean Bart, care-l privea înfiorându-se.

— Ştii, sub „Palatul Vieţii” e o pivniţă şi în ea sunt patruzeci de butoaie cu explozibili. Un fitil, care corespunde cu butoaiele se găseşte lângă masa de tortură pe care lucrez eu; dac-ar încerca să mă oprească de a continua opera mea, prefer să mor! Dar, nu singur! Voi lăsa să pătrundă aici pe toţi albii, pe care îi urăsc, căci în ţara lor civilizată n-au înţeles geniul meu. Şi voi da foc! Ce zici tinere? Vom face cu toţii un salt în eternitate!

Un rapid proces de gândire se făcu în mintea cercetaşului: Înţelegea că se găsea în faţa unei fiinţe mult mai teribilă decât monştrii însăşi.

Doctorul Wilson era un nebun, înzestrat cu o luciditate suficientă ca să procedeze conform oribilei sale logici.

— Trebuie să fug! După ce mă vor tortura pe mine, vor prinde şi pe ceilalţi!

Dar, ascultând cuvintele nebunului nu putea concepe nici un plan. Şi pe când doctorul, cu capul dat pe spate, râdea în mod sinistru un grup de monştri pătrunse, unul după altul prin uşa deschisă.

— Aha! Iată şi ceilalţi elevi ai mei! Unde eraţi în timpul luptei?

Noii veniţi se priviră încurcaţi. O maimuţă răspunse :

— Lupta? Lupta?

— Da, unde eraţi? insistă doctorul agitând biciul.

— Plimbare, e legea!

Şi toţi, îndărătul omului-maimuţă repetară în cor:

— E legea! E legea!

— A da! E ora plimbării voastre de dimineaţă. Ei bine, să sfârşim! Închideţi poarta. Faceţi ca în fiecare zi. Cât pentru d-ta, scumpul meu colaborator, îţi voi face onorurile Palatului Vieţii.

Şi făcu o strâmbătură, care voia să fie un zâmbet.

— Ah! Dar a şi uitat ce m-a întrebat, îşi zise în gând, Jean Bart. În tot cazul, ei sunt cincizeci, gardul e înalt şi poarta închisă, nu mă pot gândi la fugă.

Într-adevăr, în clipa aceea, omul-maimuţă care închisese uşa, aducea doctorului o enormă cheie ruginită.

Doctorul o luă şi o atârnă la brâu pe când monştrii se risipeau prin curte ducându-se să-şi vadă de treburi – dar de ce natură erau acele treburi Jean Bart nu-şi putea închipui.

Wilson se apropiă de dânsul şi trecându-şi braţul drept; pe sub braţul stâng al lui Jean Bart, îi zise.

— Vino! Vino! Îţi voi face onorurile!

CAPITOLUL V
Martirul

Starea mintală a lui Jean Bart era imposibilă de redat. Lupta împotriva unei terori înăbuşite care-l năvălea încetul cu încetul. Vai dacă oroarea ar fi învins! Înţelegea că ar fi rămas, lipsit de orice energie, ca o fiinţă inertă prada nebuniei fascinatoare a doctorului Wilson.

Era agitat de sentimente de repulsie, de oroare, dar putea raţiona, se putea apăra, putea profita de cea mai mică împrejurare favorabilă.

Era apoi năpădit de un irezistibil sentiment de curiozitate.

Din momentul în care intrase în curtea aceea, simţea ciudată dorinţă de a vedea, de a auzi, de a descoperi din ce în ce mai mult.

Ar fi putut de mai multe ori să puie mâna pe unul din drugii de fier, care fuseseră rezemaţi de zid de către monştri să sfărâme capul doctorului şi apoi să lupte cu monştri.

Se gândi la asta, dar n-o făcu.

A proceda astfel însemna a pune capăt unei situaţii bizare, care îi permitea să vadă totul şi să afle totul de la ciudatul medic.

Îşi zicea în gând:

— Voi avea timpul să mă apăr, când voi fi în pericol.

Şi acea încredere nejustificată stăruia în ciuda celei ce vedea; el avea s-o păstreze chiar şi mai târziu, în împrejurări mult mai grave.

Pe când mergeau spre casă, căută să rămâie în urma doctorului, care prinse îndată de veste.

— Stai lângă mine, tinere; la cel mai mic gest de răzvrătire îţi trimit un glonţ în picioare.

Şi punându-şi biciul la brâu, scoase revolverul.

— Da, în fiecare picior, fiindcă nu vreau să te ucid; un glonţ în pulpă se extrage uşor şi rana se vindecă repede. Astfel, că pus în impasibilitate de a te răzvrăti, îmi vei servi în acelaş timp la experienţa pe care vreau s-o încerc.

— Bine, fie, zise Jean Bart ca şi când s-ar fi hotărât să nu mai lupte şi să se lase în voia evenimentelor.

Şi, chinuit de oribila teamă de tortură şi de voinţa de a

rămânea calm şi curajos, merse alături de doctor cu aerul cel mai liniştit din lume.

Doctorul împinse cu o lovitură de picior uşa casei. Apoi se dete la o parte şi ordonă tânărului să intre.

Jean Bart se supuse şi fu mirat nevăzând nimic extraordinar.

Era un fel de sală de mâncare ce ocupa tot parterul. O scară dreaptă conducea desigur la camera de culcare a doctorului. Aspectul aproape elegant al mobilelor de stil „Empire” formau un contrast bizar şi neestetic cu o maşină de gătit şi cu vase de bucătărie puse într-un colţ al încăperii.

— Dar, unde locuiesc monştrii, întrebă, fără voie Jean Bart.

Doctorul, răspunse, cu grabă:

— În dosul casei e un şopron lung, care e adaptat în special pentru ei.

Şi arătând o uşă masivă în mijlocul unui perete:

— Dar, să nu ne oprim aici: laboratorul meu e colo. Şi brusc îl împinse spre uşa prevăzută cu încuietori enorme şi zăvoare solide.

Trăgând zăvoarele, îl făcu să treacă înaintea lui.

Primul lucru pe care îl văzu Jean Bart fu o masă mare, pe care o ghici că era masa de tortură.

Ocupa mijlocul unei vaste încăperi fără ferestre, care primea lumina prin tavanul făcut dintr-o imensă tăblie de sticlă.

Jean Bart nu întrebă cum putuse aduce acel geam imens în insulă; nebunul i-ar fi dat de sigur explicaţia, dar mintea cercetaşului era preocupată cu totul de altceva.

Rămase în prag, incapabil să se mişte, sau să vorbească, cu ochii dilataţi de oroare, fixaţi asupra mesei. Era pună de sânge şi pe ea era întins corpul gol al unui om de vreo cincizeci de ani.

După barba albă prin care curgea sânge, înţelese că era nenorocitul părinte Giuseppe, tovarăşul părintelui Andrei.

Avea braţele, jupuite şi o rană oribilă în partea inimii.

Din gura deschisă ieşeau gemete prelungi, care făceau pe Jean Bart să se înfioare.

Ochii căscaţi ai martirului exprimau o suferinţă ce nu se poate descrie.

— Vezi, tinere, când ai sosit, eram tocmai pe punctul de a scoate din acest corp organul vital, care se numeşte inimă. Priveşte colo.

Maşinaliceşte tânărul privi şi se simţi năvălit de o spaimă grozavă.

Pe o altă masă era întins un leopard.

Anesteziat ca şi călugărul, acel leopard nelegat, nu se putea mişca; şi el avea o rana căscată, în coaste şi un horcăit surd îi ieşea din gura plină de sânge.

— Da, reluă doctorul, vreau să fac o experienţă nouă. Vreau să pun inima unui om bun, caritabil, blajin cum e de sigur acest călugăr, în corpul celui mai sălbatec şi mai feroce animal. Voi transpune apoi şi creierul călugărului în craniul leopardului. Şi, invers, inima şi creierul leopardului vor trece în corpul călugărului. Pricepi ce se va întâmpla? Organismul omului şi al animalului vor reacţiona în mod suficient pentru ca unul să capete instinctele bestiei şi celălalt calităţile de bunătate ale omului? Mă-nţelegi?

În capul cercetaşului ideile se ciocneau între ele, într-un tumult îngrozitor. Înţelegea doar că doctorul voia să facă ceva monstruos şi exclamă, fără voie:

— E infam!

Un rânjet diabolic îi răspunse. Şi, cuprins de un acces subit de furie, doctorul ridică arma şi începu să vocifereze:

— A! E infam! Ştiinţa mea e infamă! Experienţele prin care vreau să regenerez omenirea sunt infame? Ei bine! Vei suferi imediat consecinţele acestei infamii; te voi întinde, tinere, colo pe masă, în locul acelui călugăr, care nu mă mai interesează! Are inima bătrână şi creierul obosit! Experienţa n-ar da rezultate sigure. Pe când tu eşti tânăr, proaspăt. Înţelegi, va fi minunat! Haide, hop! Urcă-te aici!

La acel atac violent şi neaşteptat cercetaşul văzu formidabilul pericol care-l ameninţa, O revoltă bruscă îi răscoli toată fiinţa; instinctiv îşi aruncă ochii în jur şi văzu un drug de fier într-un colţ: deşi era foarte greu, îl ridică fără greutate, căci forţele îi era înzecite de apropierea primejdiei.

— A! Crezi că mă vei învinge! Apropie-te şi vei vedea? urlă el.

Dar, acelaş rânjet hidos ieşi de pe buzele nebunului, care se dete înapoi, întinse braţul, ochi şi trase.

Jean Bart simţi o usturime la pulpa stângă. Se plecă şi privi.

Glonţul îi zdrobise carnea, care sângera; dar simţi că se putea ţine în picioare. Atunci, fiind atacat, nu ezită să atace.

Ocoli masa şi se repezi la doctor cu fierul ridicat.

Nebunul rânji iarăşi, trase, dar nu nimeri.

Şi trăgând strigă:

— Pip! Crac! Muo!

Şi deschise uşa de comunicaţie. Trei oameni-câini năvăliră înăuntru.

Doctorul cu un gest le arătă pe cercetaş.

Oamenii-câini îi imobilizară repede, deşi bara de fier izbise pe unul din ei, rupându-i braţul.

Dulăul scoase un urlet de o sonoritate absolut omenească şi deschise gura, în care, în locul dinţilor de om pe care ar fi trebuit să-i aibă după conformaţia sa omenească, vedeau nişte colţi puternici de câine.

Wilson interveni la timp împiedecându-i de a muşca pe cercetaş.

— Muo! Înapoi! E legea.

Muo se retrase mârâind şi frecându-şi cu mâna dreapta braţul stâng rupt.

Dar Pip şi Crac imobilizară pe Jean Bart care se zbătea şi la un gest al stăpânului lor, îl întinseră pe masă lângă călugăr, care continua să geamă.

Şi aşteptară, ţinându-l bine de mâini şi de picioare.

Nenorocitul se văzu pierdut; în zadar căuta să se desfacă din strânsoarea lor, încordându-şi muşchii şi nervii, chemând în ajutor toată energia, nu putea scăpa din mâinile celor doi monştri.

Ba chiar la fiecare mişcare a sa, unghiile celor doi oameni-câini i se înfigeau şi mai mult în carne.

Doctorul Wilson, cu braţele încrucişate, aştepta sfârşitul acelei lupte inegale.

Când văzu pe tânăr complet imobilizat, rânji iarăşi zicând:

— Minunat! Admirabil! E tocmai ce voiam! Curajos! Energic! Musculos! Puternic! Spirit combativ? Toate calităţile. Ce frumos leopard voi face dintr-însul!

Jean Bart se cutremură. Acum nu mai simţea nici un fel de curiozitate ştiinţifică, se gândea la destinul, care-l aştepta, mai rău decât moartea chiar.

Doctorul continuă:

— Te voi adormi printr-un procedeu descoperit de mine, care te va face să nu simţi durerea, permiţându-ţi însă să vezi şi să auzi tot ce se petrece în jurul d-tale. Nu te vei putea mişca pentru că muşchii şi membrele vor fi insensibile la voinţa d-tale; astfel vei putea asista singur cu toată luciditatea de spirit la prodigioasa experienţă pe care o voi face cu d-ta. Haidem! La lucru!

Şi, întorcându-se la omul care mormăia într-un colţ:

— Muo, braţul tău va fi îngrijit şi vindecat şi vei primi raţia dublă timp de cincisprezece zile, dar fiindcă ai un braţ liber, ia de

aici pe omul ăsta..

Şi arătă cu degetul pe nenorocitul călugăr, care continua să geamă.

Fără nici o precauţiune, Muo îl luă cu braţul liber şi îl azvârli într-un colţ.

— Foarte bine: acum poate să moară, sau să trăiască nu mă mai interesează e prea bătrân. Dar, leopardul în corpul căruia voi pune inima şi creierul acestui tânăr viguros e încă în stare să-mi fie de folos.

Se apropiă de masa pe care bestia, sub influenţa anestezicului şedea cu ochii deschişi şi absolut nemişcată. O examină, apoi se întoarse la cercetaş.

Îşi freca mâinile şi chipul său exprima o bucurie diabolică.

Privi pe cercetaş drept în faţă ca şi când ar fi voit să-i examineze toate trăsăturile.

— Bun! Foarte bun! Perfect!

Se duse la un dulăpior, rezemat de zid, îl deschise şi scoase un mic flacon pe care-l destupă; apoi se apropiă de băiat.

Atunci, cu o tresărire de oroare care-i făcu să vibreze toţi nervii, Jean Bart văzu mâna doctorului apropiindu-se de nările sale şi simţi un miros puternic şi acru.

Se păru imediat că toată energia fizică îi se risipea prin toţi porii.

Percepu imediat o relaxare a muşchilor şi o ciudată greutate în membre.

Voi să mişte mâinele, dar nu reuşi decât să agite foarte puţin degetele.

După câteva secunde, aceeaşi tentativă rămase fără rezultat. Era complet imobilizat.

— Pip! Crac! E gata, daţi-i drumul.

Pip şi Crac îşi luară monstruoasele lor mâini păroase de pe braţele şi picioarele pacientului.

Anestezia era completă. Jean Bart era ca şi mort deoarece nu se putea mişca; dar vedea şi auzea perfect.

CAPITOLUL VI
Tortura

Atunci se petrecu acel lucru diabolic şi imposibil de redat.

Doctorul scoase din dulap o trusă de piele neagră, o puse pe colţul mesei şi o deschise.

Conţinea instrumente tăioase sau ascuţite, foarfeci, scalpele, bisturiuri, mici ferestraie, cuţite extraordinar de subţiri şi de tăioase, toate strălucind de curăţenie.

Cu toată oribila sa nebunie se vedea că doctorul Wilson, da o deosebită atenţie instrumentelor sale chirurgicale, deoarece păreau ca noii.

Cu gesturi lente, în contrast cu agitaţia febrilă în care se găsea de obicei, Wilson alese un scalpel lung cu lama lată.

Trecu degetul pe tăiş, îi pipăi vârful, îl făcu să strălucească la soare şi zise:

— Vai fi cea mai frumoasă experienţă din cariera mea. Daca reuşesc, voi fi nemuritor!

Jean Bart, cu membrele nemişcate, dar cu simţurile exasperate, îl văzu cu oroare, apropiindu-se cu scalpelul în mână.

Deşi monstruosul chirurg îl asigurase că nu va suferi, un fior instinctiv îi spori groaza ce-i cuprinsese mintea. Şi atunci începu tortura.

Când scalpelul îi pătrunse în carne în dreptul inimii când văzu sângele curgând, nu simţi nici o suferinţă fizic dar o groaznică suferinţă morală?

Şi această suferinţă i se citi pe faţă. Căci doctorul ca mânuind cuţitul, nu-l pierdea totuşi din ochi, se opri şi punând lama însângerată pe masă zise:

— Oho! Cu inteligenţa acestui băiat comoţiunea morală ar fi prea puternică şi nu trebuie să înnebunească. Experienţa mea ar da greş în cazul ăsta. Poate c-ar fi mai bine să-l adorm ca să nu vadă. Va auzi numai, căci e necesar să audă, ca să poată urmări în parte experienţa mulţumită cuvintelor, ce voi rosti la timp. Îl voi face deci, să-şi închidă ochii. Pe de altă parte, cu toată tăria anestezicului, nervii contractaţi ar putea da corpului fiori şi tresăriri care mi-ar putea periclita siguranţa operaţiei. Tânărul

ăsta e prea voinic, prea plin de viaţă... trebuie să-mi iau toate precauţiunile. Mai bine să-l leg, voi fi mai sigur! Îi voi da să bea un elixir, care îi va da un somn cu totul special, în timpul căruia îşi va păstra doar auzul.

Jean Bart auzi şi o imensă deznădejde îl cuprinse, gândindu-se că numai era nici o posibilitate de scăpare.

Doctorul scosese din dulap alt flacon şi turnă câteva picături printre dinţii lui Jean Bart, care fu imediat cuprins de o ciudată somnolenţă şi trebui să închidă ochii.

Înţelese că doctorul îl lega de masă cu ajutorul unor frânghii trecute prin nişte inele fixate de marginile mesei şi totuşi pe braţe şi pe picioare nu simţea nimic.

Din momentul acela avu aspectul unui cloroformizat; ochii închişi, paloare, imobilitate.

Dar auzea şi mintea sa, călăuzită de zgomotele din jur, urmărea cu luciditate fazele operaţiei ce se făcea asupra corpului său.

Printr-o dedublare a personalităţii sale îşi dete seama de propria sa deznădejde; şi suferinţa morală îl zgudui până-n adâncul fiinţei sale, făcându-l să se vadă pierdut, părăsit, condamnat la im viitor monstruos, sortit să retrăiască în sufletul şi corpul unui leopard.

Acea percepţie a prezentului şi a viitorului făcură să-i ţâşnească din ochi lacrimi abundente ce îi se scurgeau pe tâmple.

*

*   *

Raimondo, Marius şi Zomba între timp fugeau prin pădure încercând să-l găsească pe Jean Bart.

— Jean Bart! Jean Bart!

Şi pierdeau orice nădejde, văzând ca nu primesc nici un răspuns, când se pomeniră deodată pe o plajă pe malul mării. Aici urmele monştrilor erau mai vizibile; desigur erau recente deoarece în momentul acela începuse refluxul mării – după cum observă Marius.

— Înţelegeţi, acum o oră apa acoperea de sigur această limbă de nisip. Vedeţi e încă umedă; dacă urmele ar fi anterioare fluxului, nu le-am mai vedea.

Şi pentru prima oară avură speranţa de a regăsi pe Jean Bart. Dar, viu sau mort? Asta era chinuitoarea întrebare.

Fugeau fără să simtă oboseala; deodată văzură urmele

deviind spre stânga, de-a lungul unui râu.

Nu încăpea îndoială; monştri trecuseră pe acolo.

Un instinct de prudenţă şi presimţirea că se apropiau de ţintă, îi făcu să înceteze de a-şi mai chema camaradul pierdut.

Şi mergând cu iuţeală se sileau să nu facă prea mult zgomot.

Urcară poteca de-a lungul pârâului cu carabinele în mână. Raimondo în frunte, Zomba la urmă.

Deodată, brusc, într-un punct în care poteca străbătea o mică poiană, văzură un spectacol extraordinar. Trei monştri, oameni-tauri, judecând după forma obrazului şi după coarnele ce le ieşeau pe frunte, zăceau morţi, într-o baltă de sânge. Asupra unuia din ei, doi monştri necunoscuţi se înverşunau cu dinţii şi ghearele; auzind zgomotul paşilor, se întoarseră.

Cei trei călători văzură două chipuri omeneşti de o extraordinară ferocitate pe corpuri de tigri cu dungi negre *şi* galbene.

O voce răguşită striga:

— E legea! E legea! Nici omor, nici sânge! Nici carne.

Şi-n poiană, năvăliră deodată mai mulţi oameni-câini, conduşi de un monstru mai mare, care agita un bici cu coada scrută şi avea o faţă aproape omenească pe un trup de maimuţă.

El fusese acel care vorbise în englezeşte, dar cei doi cercetaşi învăţaseră de la Jean Bart un număr suficient de cuvinte ca să înţeleagă şi pe acestea.

Zomba, împins de un imbold irezistibil, întinse puşca, dar Raimondo îl opri cu un gest.

Şi ceea ce se petrecu sub ochii lor dete călătorilor o vagă idee de ceea ce se petrecea de obicei în insulă.

Îşi amintiră de cuvintele părintelui Andrei; despre acel chirurg care transforma bestiile în oameni.

Înţeleseră că spre a putea menţine creaţiile sale într-o stare de progres omenesc din ce în ce mai mare, doctorul le insuflase respectul pentru o lege anumit creată pentru ei.

Iată de ce nu trebuiau să mănânce carne, sau să bea sânge.

Şi conflictul, care se desfăşura acum înaintea lor între oamenii-câini şi cei doi oameni-tigri care uciseseră pe cei trei oameni-tauri, era desigur un conflict permanent şi nici decum unul izolat.

Într-adevăr, omul-maimuţă, care părea că le comandă, spuse cu voce răguşită câteva cuvinte, care erau desigur un ordin cunoscut între ei deoarece oamenii-câini se năpustiră asupra oamenilor-tigri şi o luptă monstruoasă începu.

Cercetaşii n-aveau de ce interveni.

Cu toată forţa lor sălbatecă, oamenii-tigri, care erau doi contra doisprezece, trebuiau să sfârşească prin a fi doborâţi.

Şi aşa se şi întâmplă; dar nu fără a fi dat dovadă de valoarea lor.

Când cei doi oameni-tigri, cu feţele însângerate şi membrele sfâşiate fură doborâţi la pământ, numai unul singur din oamenii-câini mai rămăsese în picioare alături de omul-maimuţă care nu luase parte la luptă, mulţumindu-se să dea ordine scurte într-o limbă imposibil de înţeles.

Şi singurul supravieţuitor cu o strâmbătură stranie pe chipul său bestia! Şi omenesc în acelaş timp, ridică braţele păroase, strigând:

— Hurrah! Hurrah! *For the low.* (Bravo pentru lege).

Atunci cercetaşii înaintară.

Omul-maimuţă şi omul-câine văzându-i ezitară; apoi întoarseră spatele şi fugiră. Raimondo avu o idee fericită.

— Să nu-i lăsăm să fugă, ar putea da de veste!

Şi înainte ca cei doi monştri să fi putut ieşi din poiana, fură doborâţi la pământ.

— Înainte, să continuăm! urlă Marius.

Trecând în fugă peste morţi, porniră din nou pe poteca ce forma un urcuş anevoios.

În curând fură istoviţi; numai Zomba, care avea plămâni şi picioare extraordinare continua s-alerge.

Cunoscând curajul negrului, care era dealtminteri bine înarmat, îl lăsară să meargă înainte.

Poteca se termină, când avură însfârşit înaintea ochilor, ceea ce căutau de atâta timp:

— Casa oroarei! exclamă Marius.

— Da! Da!

Locaşul de groază se prezenta sub aspectul unui gard imens făcut din trunchiuri de arbori, pe deasupra cărora se vedea acoperişul de frunzele al unei case. Ajunseră lângă Zomba, care sta înaintea gardului şi privea uimit.

— Ai văzut ceva? Ai auzit?

— Nu.

— Ei bine! Trebuie să intrăm. Se repeziră la poartă pe care o găsiră închisă şi rezistând la orice presiune din afară.

— Trebuie să sărim peste uluci, zise atunci Raimondo.

Erau deprinşi să nu ezite niciodată în faţa unei dificultăţi pe care o puteau învinge fără să fie ajutaţi de nici un element străin.

Se urcaseră de atâtea ori pe stânci înalte fără frânghii sau alte instrumente.

Pentru ei acesta era un simplu joc. Cu mâinile ridicate, Zomba se rezemă de gard; Marius, într-o clipă îi sări pe umeri şi se ridică şi el drept în picioare; ridică mâinile şi Raimondo, care ca şi ei îşi pusese carabina în bandulieră se căţăra pe spinarea lui Zomba şi apoi pe a lui Marius şi izbuti s-ajungă cu mâinile la marginea gardului.

O încordare mai puternică a braţelor şi tensiunea mâinilor fură de ajuns pentru ca Raimondo să poată încăleca gardul care avea grosimea unui trunchi, adică vreo şaizeci de centimetri.

Ţinându-se cu o mână se apleca în afară şi întinse un picior lui Marius, care cu un salt, îl apucă cu amândouă mâinile şi se căţăra de-a lungul piciorului camaradului său, urcându-se şi el pe creasta ulucilor. Greutatea de a ridica pe Zomba părea mult mai mare, din pricina distanţei rămasă acum între ei. Dar cercetaşii nu se opriră pentru un lucru aşa de mic.

Îşi scoaseră cingătoarele, prinzându-le una de alta cu ajutorul cataramelor şi legară capătul uneia de patul unei carabine.

Ţinură carabina, împreună, cu amândouă mâinile lăsând să atârne în jos curelele.

Capătul cingătoarei ajunse în mâinele negrului care se agăţă de ea şi începu să urce până ajunse în vârful ulucilor.

Coborârea era mult mai uşoară.

După ce cei doi cercetaşi îşi puseră cingătorile la brâu, Zomba se lăsă să cadă uşor în interiorul curţii. Atinse pământul, se lăsă pe vine, se ridică iar şi întinse braţele.

Marius, fără a ezita, căzu şi el dar în braţele negrului, care prinse apoi şi pe Raimondo.

Dar abia-şi luară carabinele de pe umăr şi auziră nişte strigăte bizare; şi văzură ivindu-se de-o parte şi de alta a casei vreo patruzeci de monştri.

— Mii de pipe! Trebuie să sfârşim odată!

— Da! Da! Trageţi fără şovăire: eu voi încerca să pătrund în casă şi voi mă veţi acoperi.

— Ne-am înţeles! răspunse Marius.

Străbătură curtea în fugă şi ajunseră la uşă. Iar, pe când Raimondo încerca s-o deschidă, Zomba şi Marius trăgeau în grupul de monştri, care venind din două părţi se concentrau în mijlocul curţii.

Şi de data asta erau conduşi de alţi doi indigeni, pe jumătate goi, care ţineau în mână câte un bici cu coada scurtă.

În momentul acela doctorul legase tocmai pe Jean Bart ca să-l împiedece de a se mişca. Energia nefericitului tânăr se năruia într-o criză de disperare. Dar zgomotul detunăturilor îl salvară. Şi urlă în sine aceste cuvinte pe care buzele sale nu le puteau articula:

— Sunt aici! Raimondo! Marius! Zomba! Mă vor salva, mă vor elibera!

Vru să deschidă ochii, să-şi mişte membrele, să se smulgă din legăturile ce ştia că-l ţineau ţintuit pe masă.

Dar voinţa nu se comunică muşchilor şi nici ochii nu se deschiseră.

Fu iarăşi cuprins de disperare: dar afară detunăturile e continuau în mijlocul strigător şi urletelor scoase de monştri.

— Vor învinge! Vor învinge!

Deodată un gând teribil îi îngheţă mintea.

Auzea vocea doctorului Wilson.

— Blestem? Camarazii acestui băiat atacă „Palatul Vieţii”. Câţi or fi?

Şi cu acelaş rânjet ameninţător, vocea continuă:

— Aha! Dacă e sfârşitul, va fi un sfârşit frumos! Pulberea! Pulberea!

Dacă o comoţiune morală ar fi putut distruge efectul anestezicului, oroarea de care fu năpădit Jean Bart ar fi trebuit să-i redea uzul membrelor.

— E adevărat! Va aprinde fitilul! Şi Marius, Raimondo şi Zomba sunt pierduţi!

În acel moment suprem nu se gândea decât la ei; cu puţin mai-nainte primise zgomotul detunăturilor cu un strigăt lăuntric de entuziasm; acum ar fi vrut ca tovarăşii săi să fi fost departe deoarece aici era moartea, nu numai pentru dânsul, care era condamnat – dar şi pentru ei.

— Raimondo! Jean Bart! strigă el, în gând! Fugiţi! Fugiţi!

Dar vai! Buzele sale nu articulau nici un sunet!

Şi Jean Bart se gândea, se gândea, cu toate fibrele fiinţei sale.

Şi în mijlocul acelui paroxism de groază auzi un pârâit de pulbere aprinsă.

Fără îndoială doctorul văzuse prin vreo deschizătura oarecare, că monştrii erau învinşi şi, înţelegând că nu mai putea fi salvat de apărătorii săi, dase foc fitilului.

— Pierduţi! Pierduţi! gemu el în sine.

Detunăturile încetară şi vocea lui Marius urla:

— Pe aici! Pe aici!

Şi se auzi o trosnitură teribilă.

Jean Bart avu perceperea clară că uşa laboratorului era desfundată.

Şi triumfă:

— Iată-i! Iată-i!

Dar, brusc îşi zise cu deznădejde:

— Acum vom sări în aer! Suntem pierduţi!

Pentru prima oară se gândi atunci, că şi el va fi azvârlit în aer împreună cu camarazii săi.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 22:

TEZAURUL OCNAŞILOR

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI